

Bernabé Dalmau, 50 anys de la professió monàstica

Dil, 6/08/2012 per Catalunya Religió

[\(Abadia de Montserrat\)](#) El pare Bernabé Dalmau ha celebrat aquest cap de setmana el jubileu monàstic. Durant la missa conventual de Montserrat, que va presidir l'abat Josep M. Soler dissabte 4, el pare Bernabé ha renovat els vots quan es compleixen 50 anys de la professió, que va tenir lloc a Montserrat el 6 d'agost de 1962. "Un cinquantenari de professió monàstica és la constatació del desig humà permanent de cercar Déu. El propòsit del monjo no és una aventura desmesurada. Per això la recerca autèntica de Déu sant Benet l'assenyala al candidat com a índex de vocació", afirma Bernabé Dalmau un cop viscuts 50 anys com a monjo.

L'exhortació inicial de l'abat de la comunitat en la litúrgia de quan un monjo arriba als cinquanta anys de professió -i que avui s'ha repetit a la Basílica de Santa Maria- comença així: "Encara que sent la recança de no sempre haver-hi estat fidel...". "Si una cosa queda clara de la vida monàstica és que Déu s'hi mostra màximament fidel -assegura el Bernabé Dalmau-, tot i que l'home no li sigui sempre fidel. Al novici, veure que la comunitat li besa el peu, pot fer-li sentir l'esglai de Pere en l'última cena; al monjo adult, un jubileu li recorda la reacció de l'apòstol en rebre la vocació de pescar homes: "Aparteu-vos de mi, que sóc un pecador". Aquesta és la paradoxa de la vida benedictina: "amb el progrés en la vida monàstica i en la fe, s'eixampla el cor i es corre per la via dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor", però, alhora, el monjo tota la vida ha d'aprendre a l'"escola del servei diví" que és el monestir".

"Vora tres mil monjos han poblat al llarg d'un mil·lenni la muntanya de Montserrat -afegeix el monjo jubilar-. Tots ells, un moment o altre, s'han enfrontat amb el repte de ser sincers amb ells mateixos i envers Déu, per saber si el buscaven de

veritat. Han tingut confiança que a Montserrat el podien trobar, i han fet el pas". "La seva presència a la casa de la Mare de Déu no ha pretès ser una juxtaposició d'individus, sinó la fortalesa que sols s'obté quan un se sent cridat a formar comunitat. Passar de juxtaposició a cos compacte -això és la comunitat- sols s'obté per la comunió de la vida en Crist", explica el pare Bernabé.

Paraules de Josep M. Soler durant la celebració del jubileu monàstic

Josep M. Soler, abat de Montserrat, va dir durant l'homilia de la missa celebrada dissabte 4 a la Basílica de Santa Maria que "amb el progrés en la fe i en la vida monàstica anem experimentat d'alguna manera les delícies d'estar amb Déu, de compartir-les amb els germans de comunitat i amb tantes persones, unes en el diàleg personal, d'altres en l'eficàcia discreta de la pregària. El camí monàstic no sempre resulta fàcil, però és fascinant; i amb l'ajuda de Déu i el sosteniment fraterne de la comunitat el monjo pot experimentar com se li va eixamplant el cor i tastar la "inefable dolcesa de l'amor", de l'amor generós i tendre que Déu ens té i de l'amor que anem aprenent a viure envers Déu i els germans". "Avui -ha continuat el pare Abat- el pare Bernabé dóna gràcies pels seus cinquanta anys de vida monàstica. Uns anys fecunds en la recerca de Déu, en l'atenció espiritual a les persones i de servei a l'Església amb la paraula i amb les escrits. Ara renovarà el seu compromís de donar-se més i més a Déu, a la comunitat, a la missió de Montserrat i al bé del Poble de Déu; ho fa conscient que esdevenir monjo madur, a l'escola de la Saviesa divina, porta a viure amb dignitat humana i espiritual totes les circumstàncies de cada dia i prepara per quan, al capvespre de la vida, siguem examinats d'amor".

Bernabé Dalmau i Ribalta

Bernabé (Ramon) Dalmau i Ribalta va néixer a Igualada el 5 de setembre de 1944. Va iniciar el noviciat el 29 de juliol de 1961, va fer la professió simple el 6 d'agost de 1962 i la solemne el 8 de setembre de 1965. Va ser ordenat sacerdot l'1 d'octubre de 1972. Acabats els estudis eclesiàstics a Montserrat, els va ampliar a Estrasburg, on es va llicenciar en Teologia i en Dret Canònic. A part d'algunes estades relativament breus a la casa filial que Montserrat tenia a Jerusalem i al monestir castellà del Paular, i un reciclatge a Roma, ha exercit sempre l'activitat a Montserrat, especialment en el camp de les publicacions, de l'ensenyament i de la pastoral.

Ha col·laborat des dels inicis en la revista Documents d'Església, de la qual n'és el director des del 1986. Per això, ha traduït els documents del Concili Vaticà II i els principals dels pontificats de Joan Pau II i de Benet XVI. També, com a traductor, ha col·laborat en les edicions catalanes del Codi de dret canònic (1983) i del Catecisme de l'Església catòlica (1993). Sempre ha tingut afecció en el camp de la litúrgia i, per aquest motiu, des de 1988 és el representant del Monestir de

Montserrat en la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, i ha intervingut activament en les activitats d'aquesta Comissió, d'una manera especial en el Concili Provincial Tarraconense i en algunes de les seves aplicacions. Des de 2003 també és membre de la Comissió Interdiocesana de versions litúrgiques.

Ha publicat diversos opuscles de divulgació religiosa, especialment en el camp litúrgic. Al seu moment va escriure un Lèxic d'espiritualitat benedictina. També s'ha prodigat recentment en els mitjans de comunicació. Durant els sis primers anys de govern de l'abat Josep M. Soler va ser el sotsprior del monestir. En l'actualitat continua alternant el temps entre les publicacions i la pastoral. Recentment ha publicat un llibre, en gran part autobiogràfic, que porta el títol *Al capvespre t'examinaran en l'amor. Confessions i un de titulat Envellir amb dignitat*. Està en premsa una obra de luxe, *Cercar Déu a Montserrat*, que presenta el monestir en els seus aspectes d'història, d'edificis i d'espiritualitat.